

LBRIS

We know
books

NICOLETA-CĂTĂLINA GAL

**ÎN
ZGÂRCA**

Dictionar inventat al unei vietii reale

Fasty, verb

Obiceiul de a sări peste mese, denumit post de credincioși și lipsă de timp de workaholici. Modele de Fasty: post intermitent (a sări peste micul dejun) sau OMD (one meal a day).

No spendy, expresie

zi fără cheltuieli, zi în care decizi să nu dai bani pe nimic, indiferent de poftă

Zi de Șopin, expresie

ziua dedicată cumpărăturilor, când cumperi de la un supermarket, pe listă, tot ce ai nevoie

Lista de cheltuieli, unealtă

Listă pe care pui tot ce cheltuiești, zilnic; necesară pentru a ști cât ai cheltuit; neștiind cât ai cheltuit, nu știi cât ai nevoie să câștigi

Staș, substantive eng.

Rezerve mari din ceva anume, ca săpun sau lame de ras, luat la bax pentru prețul avantajos

Flex, substantiv neutru

purtarea care nu ține cont de bani; atitudinea de a-ți face poftă irelevante

Splurge, substantiv și verb

actul de a cheltui excesiv, darea de mână, extravagante

Necesar trai, expresie

concept de listă pe care îți estimezi cheltuielile minime necesare lunar pentru a trăi

Dreamchart, substantiv

concept de tablă pe care afișezi poze cu visuri care vrei să devină realitate

We know
books

CUPRINS

Nota autoarei.....	5
Capitolul I — Luni	7
1.052.007,35 Euro: Libertatea.....	7
15 bonuri: Pleava.....	12
Rată 632 Euro/lună: Simona și Paul.....	24
100.000 Euro: Aroganțe I.....	33
Capitolul II — Marți	45
0,60 Cenți: Parteneriatul.....	45
+3% : Bursa.....	53
160 Euro/lună: Bursa.....	64
1.076.054 Urmăritori: Micul Urs.....	74
1+1 gratis: Filme.....	82
Capitolul III — Miercuri	90
15.000 Euro: Asociați.....	90
Credit 33.570/10 ani: Radu și Delia.....	102
2 la preț de 1: Datoria.....	111
-12.000 Euro: Groapa.....	128
Capitolul IV — Joi	143
∞: Timpul.....	143
Capitolul V — Vineri	144
2 în 1: Norocul.....	144
Salariu 5465 Euro/lună: Cornel.....	157
457.670 Euro: Neliniște.....	165
1950 Lei/lună: Pensie.....	176
875.000,45 Euro: Decizii.....	178

Capitolul VI — Sâmbătă.....	188
878.007,35 Euro: Inevitabilul.....	188
100°C: Fierbere.....	194
Randament 50 Euro/minut: Tania și Mircea....	201
10%: Bacșiș.....	208
510.500 Euro: Visuri.....	223
40.500 Euro: Hotar.....	229
Capitolul VII — Duminică.....	238
6800 Euro: Liste.....	238
14,75 Euro: Cafeluța.....	250
Comoară 75.400 Euro: Familia Buza.....	267
9.500 Euro - Dărul.....	273
700.658 Euro: Liniștea.....	284
Capitolul VIII — Luni.....	290
13.000 Euro/oră: Dus.....	290

CAPITOLUL I – LUNI

1.052.007,35 Euro: Libertatea

Victor are 1.052.007,35 euro în cont, câteva investiții în acțiuni și apartamente, și azi ține... post. Așa îi spune bunica lui, pentru că e religioasă, iar lipsa, pentru ea, înseamnă umplere spirituală. Dar când făcea el post intermitent, a sări peste micul dejun se numea lipsă de timp sau surmenare.

Victor e un trendsetter¹.

Și chiar dacă nimeni nu l-a crezut când a spus că se va pensiona la 35 de ani, asta nu l-a oprit să o facă. Cine plânge acum? Nimeni, dar tot nimeni altcineva nu e Victor, cu 1.052.007,35 euro în cont și o zi complet liberă de orice angajament în față.

La el nu funcționează țelurile din ambiție sau de dragul lui „v-am spus eu”, ci obiectivele clare. Când, la șapte ani, copiii își pun dorințe pentru biciclete, trenuri sau câini, Victor și-a dorit să fie bogat. Că vedea el după aia ce să își cumpere sau să își dorească.

Începe ziua cu a-și dori să o împace pe soția sa, care a visat – iar – urât. O prinde în brațele calde și o mângâie pe cap, ca să uite gemetele de azi-noapte, de data asta necauzate de el.

Prin degetele lui transmite „bună dimineața” și alungă monștrii din tâmplele delicate și verzui cu vinețiu ale femeii.

Zgârcit, zgârcită, adjectiv

(Adesea substantivat) Care face economii exagerate, evitând și cheltuielile de strictă necesitate, care strânge cu lăcomie bunuri materiale.

Sinonime: avar, calic.

Antonime: darnic, galant, galanton.

1.1. Lipsit de generozitate. *Zgârcit la vorbă* = care vorbește puțin și cu chibzuială.

Fragal, adjectiv

(Despre mese, prânzuri etc.) Care constă din bucate puține și simple.

(Despre persoane și modul lor de existență) Care se caracterizează prin obișnuința de a se alimenta modest.

¹ Persoană care intuiește tendințe înaintea maselor.

— Vrei să mîncăm ceva special azi? E 10, îi șoptește. Olimpia e goală. Și plină.

Chiar dacă e deja ora 10, așternutul a fost prea cald, ziua prea „luni” și iarna de afară prea rece ca să iasă la suprafață cu orice bucată de piele. Dar a vrut să iasă din visul care a făcut-o să mormăie „Nu, nu!”. A rămas pe ridurile ei de expresie ca urmele de cafea pe foile cu desene tehnice și parteneri de afaceri care îi le fură.

E plină de soarele care se prelinge ca un laser pe fereastră spre Vest și de mirosul lui Victor. Așa deschide ochii la camera care deja se colorează roșu a trezire, dar înainte să dea trezirea alarma. Nu că ar mai exista vreo alarmă; telefonul nu a mai avut acest rol de cel puțin cinci ani.

— Vezi, putem celebra asta azi. Că telefonul nu a mai avut alarmă setată de cinci ani și așa avem scuză să luăm masa cu stil.

— Am avut acum o lună, răspunde Victor, ridicându-se și ducând mâinile lungi spre tavan, ca să tragă de coastele pronunțate și de coloana pe care a avut-o mereu dreaptă.

Vorba vine.

Integritatea lui corporală ține nu doar de principiile solide, cât de salteaua pe care a plătit cât pentru un concediu. A întors zeci de saltele din hotelurile pe unde s-au cazat, mai ales după puii de somn perfecți, ca să găsească potrivirea – doar petrec o treime din viață la orizontală.

La ochii plini de gânduri ai soției, Victor lămurește:

— Când ne-am trezit să mergem la aeroport! Alarma a sunat la trei.

— Ah, da! Dar nu se pune, zice ea înfundată de sub plapuma de puf.

Stă ca în puf. Stă în puf de gâscă. E cea mai călduroasă pilotă a lor. Iar ei azi sar peste masa cu pui, porc sau alte înaripate.

Olimpia se simte răsfățată și recunoscătoare că, după ani și ani de fluturi în stomac care încep din aceste patru litere, astăzi l.u.n.i. nu înseamnă altceva decât ziua de nume a satelitului natural al Pământului.

Se cuibărește în brațele lui Victor. E cald. Se simte solid; oase care ies din straturile de mușchi, vene și carne o împung în temeri.

— Eh, tot merită sărbătorit, am poftă de ceva bun, spune totuși.

Victor știa asta deja, sau se aștepta la poftele ei de când a auzit-o scoțând sunetele unui coșmar pe care a fost neputincios să-l gonească. Dar asta poate să facă: să o hrănească bine și să spere că, în firimituri, i se va dizolva și frica. Oare care a urmărit-o de data asta? Poate e ceva legat de mutare.

— Dar astăzi e „no spendy”²! zice femeia, cu ochii la peretele alb din dreapta bovindoului.

E presărat cu foi mici, colorate cu dorințele lor. O hartă a viselor care merge spre Madagascar și baobabii de acolo, trece printr-un apartament într-o clădire în stil Haussmann și se leagănă pe acorduri de concerte ale formațiilor preferate. Sau bate în ritm cu mai noul „Zile de leneveală fără sentimente de vină”.

Obiective, nu dorințe.

— Sunt dispus să încalcăm regula azi. Ieșim. Sau comand, că am și 10% reducere la-

— Mai ai aplicații de comandat pe telefon în afară de a ta? replică ea rîzînd.

— Aia zic. Am la prima comandă.

O privește pe Olimpia cum urmărește acolo, în tunelul de la obiective scrise de mână la cer senin trasat cu

² Zi fără cheltuieli.

URDIA | We know books
pensiula, vise mai colorate și mai plăcute decât cel care îi ține inima la 90 de bătăi pe minut.

Și Victor știe că tot ce e acolo pe perete e posibil, a fost și va fi posibil doar dacă se țin de angajamente. Așa au reușit să treacă bilețelele cu „Japonia”, „Aurora boreală” sau „BMW M5” de la Vise la Realizări.

— Nu, lasă, e „no spendy”.

Renunță ușor dimineața, pentru că nu îi e poftă de nimic, nu așa repede. Și ar vrea să slăbească măcar puțin până se mută, să o ia de la zero cu totul. Vorba vine... „de la zero”.

— Nu vrei să te duc să mănânci pastele alea care îți plac mult? Sau o prăjitură, plusează Victor cu ingredientul minune pe care Olimpia îl prefera uneori companiei lui, dar mai rar de când lăsatul de fumat și ultimii doi ani i-au pus unul sau două valuri pe piele.

Ce să faci, uneori cazi din colacul de salvare, alteori colacul de salvare ți se pune pe burtă.

— Nu, și așa nu aveam chef să dau pe două omlete și două fresh-uri banii de un bilet la Milano, remarcă ea, cu palmele pe spatulele lui. Știe că primește puncte în plus așa, căci Victor judecă lucrurile nu după preț, ci după valoare. Și așa îi place fața aia de masă de la Simona! O să meargă perfect în casa nouă.

— Îi faci azi test pentru sâmbătă?

— Dap. Dar să avem grijă să nu o pățăm!

Ziua fără cheltuieli le limitează opțiunile la tot ce e în frigider. Olimpia e o zeiță în bucătărie – spune Victor, dar nu ei, sau cel puțin nu des – și, dacă soția lui gătește mai bine decât se laudă cel mai nou local din oraș, și mai mult, chiar pe gustul lui, de ce ar vrea să iasă? Așadar, cele câteva zeci de ingrediente din care sigur poate să iasă ceva bun îi îmbie și le oferă singura dilemă de azi: *ce mâncăm?*

Au fost la cumpărături joi, la ora zece, ca de obicei, așa că nu lipsește diversitatea. Sau cantitatea. Ceea ce pandemia a făcut cu hârtia igienică, ei fac de când lumea: când prinzi oferta, profită. De două ori chiar. Așa au ajuns să aibă duzini de consumabile de baie și bucătărie, de la sticle XXL cu detergent la săpunuri care stau la culcuș între haine, până le vine timpul la spălat.

În cele 50 de lame de ras, patru spume și patru after-shave-uri, Olimpia i-a spus soțului că prinde și o dorință pentru viitorul lui: să se radă de miliarde de ori înainte să o părăsească. Să aibă o viață lungă și destul de bună încât el să aibă chef să se radă zilnic.

Drept vorbind, apartamentul de 60 de metri pătrați nu e ideal pentru frugalitate și cumpărături en-gros. Se mai împiedică de baxuri de pufi sau saci de cartofi, dar ascund cum pot aceste esențiale și alte consumabile despre care vecinul, domnul Caporescu, spune în mod sagace „*Ce-i în mână nu-i minciună, și dacă-i redusă e și mai bună!*”

De la acest domn au învățat să ia de pe jos revistele și alte lucruri utile, extrase din nevoia lui de a se restrânge la pensie, după o viață mai cu „mână largă”.

Mai au câteva minute înainte ca ofertele să apară în hol, așa că se bucură de cafeaua cu guler spumos și alb ca zăpada de ieri. A făcut-o Olimpia azi. „*Cafea sub plapumă*” a fost notița lui Victor pe un bilețel, pe vremea când era doar vis frumos, prea ambițios, și nici duminicile nu le dădeau cadoul ăsta, al păcii în pat, acasă.

Așa cum la baie linia de final e când începi să te faci prună, la statul în pat, acesta devine prea mult când începi să te transformi în pară mălăiață. Îi așteaptă scaunul plin de haine, cu două poveri distincte, craci și mâneci legate în bluză.

Se trezesc (deșteaptă?... ridică?). Încep săptămâna care le va defini următorul capitol din viață.

Victor trimite mesajul: „*Poți să ne vedem azi?*”

Ude și cu cerneală curgând roșu sau albastru – după sigla magazinului care vrea să atragă – revistele de care au nevoie Silveștrii fac turnuleț azi la ușa blocului care se scurge și el de culoare. Burlane arămii de la murdărie, nu de la patină, și îmbinări de pe care cade, ca un rimel adunat în lacrimi sub ochi, mizeria anului care imediat se duce, fac locația una de ocolit.

Despre acest turnuleț ordonat în dezordinea lui – revistele, nu blocul – domnul Caporescu are o remarcă de fiecare dată. Aceeași remarcă: „Pe vremea mea, poștașii erau de meserie, domle.” Acum, bătrânul pregătit de vremea posomorâtă, cu o umbrelă agățată de mână, cu mânerul de lemn încovoiat, le spune imediat ce-i vede venind pe scări:

— Era treaba lor să pună poșta în cutii. Pentru asta erau plătiți și nu erau hoți ca azi. Acum le aruncă aici și lasă, că se ocupă altcineva. Dar mă plătesc ei să le curăț? Nu!

— Nu, nu, admit și Silveștrii. Deși știu foarte bine cum e viața unui împărțitor de hârtii, care niciodată nu va împărți cu larghețe hârtii pe care stau scrise sume de bani. Nu de alta, dar nu le are.

Victor primește răspuns de la Radu: „Nu, scuze, a apărut ceva la un proiect și tre’ să mă duc la Primărie. Nu știu cât mă țin ăia.”

— Auzi, nene Bala, credeți că o să aibă reduceri la ceva lucruri de casă? Întrebă Victor, care în secret crede că vecinul are puteri paranormale la găsit oferte. Așa cum crede că doamna de pe palierul lor are propriile puteri.

— Doar nu vreți să mergeți iar la cumpărături! Ați fost joi.

— Nu, nene, spune bărbatul cu ochii la umbrela-baston, care se leagă de vioi ca o limbă de ceas în urcare. Ziceam doar că așa, cinci sau zece la sută la astea ne mai ajută cu ultimele pregătiri.

Tot de la domnul Caporescu a învățat Victor și asta cu mersul la cumpărături o dată și bine, că „dacă nu mergi, nu cheltui”.

A fost martor pe viu la peste 50 de ani de experiență în organizare, când bătrânul a venit cu un taxi din care a scos șase plase la care a avut nevoie de ajutor la cărat. Vechiul domn Caporescu ar fi venit cu trei taxiuri, dar aia e poate un mit, o bârfă sau o poveste răutăcioasă.

Pe vremea când Victor făcea livrări, într-o zi, pe la 11, nici măcar visând că va primi o lecție care îi va face economii babane peste ani, domnul Caporescu stătea în fața scării la vânat de vecini. Concura cu stația taximetrului la a exprima cuvinte care nu păreau că se leagă unele de altele.

Apropiindu-se, a auzit prima dată povestea soției fostă primăriță – la Luduș și fostă soție, și, de fapt, fostă cu totul, că acum se odihnea acolo unde nu mergi cu plasele pline, ci cu sufletul gol. Victor era nou venit în bloc și ce îl recomanda ca băiat educat – dădea bună ziua, oferea ajutor – îl și băga în combinații nefaste.

Încă nu învățase să spună „Nu”.

Atunci, cărând pe scări spre etajul 1 cele cinci plase, cât domnul Caporescu îl urmărea de sus cu prima, a aflat despre secretul cumpărăturilor pe listă, o dată pe săptămână și pe stomacul plin: Zi de Șopin³. Și tot pe listă poți

³ Varianta la shopping, ziua dedicată cumpărăturilor, când cumperi de la un supermarket, pe listă, tot ce ai nevoie.

vedea cum vine sfârșitul lumii, căci: „Nu sunt ăștia niște hoji? Caramba cu ei! Nu a crescut petrolul, nu a crescut impozitul, nimic, și ei uite, de la săptămână la săptămână același coș costă cu cinci lei și treizeci de bani mai mult. Încă un iaurt, bă, băiete!”

Cum a ajuns în casa în care încă nu avea pat, Victor și-a notat pe o hârtie lecția asta. Cea cu lista, burta plină și vizita unică, nu aia cu hojii și sfârșitul lumii.

Acum, poate și mai sprinten decât atunci când l-a cunoscut Victor, bătrânul se mișcă asemenea unui atacant spre punctul cu var și pare că vrea să lovească teancul nou depus.

— Etete, oferte! scui pă ca pe o rămășiță de răceală, verde și flegmatic. Iar când dă să lovească cu vârful ascuțit al umbrelei spre reviste, Victor se ferește ca un pisoi maltratată care știe de frica mâinii ridicate.

Olimpia îl prinde pe soțul ei – parcă și mai brunet acum, când e alb la față – de cot ca să îl liniștească, și îi face semn că bătrânul doar dă jos hârtiile ude de deasupra teancului.

*

Zilele de luni ale lui Victor începeau pe vremuri, când i se uscase laptele la gură, dar nu și literele pe buletin, cu adunări în miros de cerneală. Și cu mâna întinsă după bonuri de masă, dacă ziua era pe la început de lună.

Fiecare avea o zonă de acoperit și de mult nu mai era o surpriză care unde pleacă, și nici cât de grea va fi cutia cu facturi. Cam cât doi ciobănești de la munte ținuți în brațe uzi, dacă ar fi ca să compari, că așa se simt ei, ca niște câini, cu lesa scurtă în care îi ține supraveghetorul.

Surprizele veneau pe traseu și puteau fi de categoria „om bun” sau „pumnul și măciuca”. Colegii au povești de groază mai ceva ca programul de la cinema, dar speră,

mereu speră, că de data asta va fi mai bine și își vor termina traseele de împărțit facturi fără evenimente.

Stăteau toți adunați în camera care mai avea puțin și exploda ca un balon umflat prea mult, cu arome de cafea, transpirație și iz de grabă. O pată de apă – spera el că e apă – se mărea ca locul împuşcăturii în filmul de duminică seara, într-o scenă care fascinează ochii abia scăpați de urdori ai celor opt angajați.

Liviu, cel mai vechi purtător de geantă, băga bonurile în buzunar și banii în șapcă. Are și secretul acestei munci, așa cum era de așteptat. Victor se temea de el. Nu pentru secretul ăsta, ci pentru că i-a luat zece ani să îl perfecționeze și el nu se vedea făcând același lucru zece ani. Chiar de i-ar crește salariul de 10 ori.

Liviu primea aceeași zonă de împărțit facturi și citit contoare de când era Victor în echipă. Auzea mereu aceleași plângeri, dar ceva în tonul bărbatului cu defect de mers și figură de paznic de fabrică l-au făcut pe băiat să ia la pas într-o zi acel teritoriu de douăzeci de străzi pe care bărbatul îl făcea să sune ca o favelă, din care abia a scăpat viu încă o lună. S-a convins singur de realitate. Nu era ca povestea.

Victor primea pe semnătură partea sa de muncă și mergea cu mașina în teritoriul propriu. Avea mai mult noroc ca alții, pentru că dacă la ei suferă spinările, la el cară portbagajul. Deși o lua și pe doamna Mimi, de care îi era milă și care a fost pasager în toate mașinile colegilor, care a ajuns să îl convingă să facă ocol jumătate de oră ca să o lase pe ea prima dată. L-a mituit cu vorbe bune și un chec în fiecare luni.

Însă tot norocul lui era spre rău, că aceeași mobilitate – și tinerețea, cei 18 ani ai lui se pun la socoteala traseului – face ca el să termine primul zona sa și ca premiu să primească... alta, în plus.